

Nr 104.

Av herr **Hagberg** i Luleå **m. fl.**, *angående viss ändring i gällande grunder för erhållande av statsbidrag till skolbarnsbespisning.*

Om nyttan och nödvändigheten av skolbarnsbespisning råda numera knappast några delade meningar. Det torde därför vara tillräckligt att erinra om vad undervisningsrådet J. Weijne i egenskap av utredningsman i skolbespisningsfrågor yttrade i fjol, då han anförde, att bespisningen hade medfört en glädjande förbättring av skolbarnens allmänna hälsotillstånd och även av deras förmåga att tillgodogöra sig undervisningen. De särskilt för barnen menliga följderna av sänkt levnadsstandard och minskad tillgång på livsmedel hade motverkats.

Starka skäl tala nu för en utvidgning av skolbarnsbespisningen. Många familjer sakna ekonomiska förutsättningar för att anskaffa nödvändiga livsmedel. Deras ekonomiska läge hindrar dem till och med i många fall att tillgodogöra sig de ransoner, som de enligt ransoneringsbestämmelserna ha rätt att erhålla. Till detta kommer brist på bröd och matfett, som särskilt i de familjer, där en eller flera vuxna måste utrustas med matsäck, gör det särskilt svårt att få tillräckligt med livsmedel över även till barnen.

Anförda skäl för anordnandet av barnbespisning gälla för såväl landsbygd som stad. Städerna ha dock hittills varit utestängda från möjligheten att erhålla statsbidrag till sådan verksamhet. Det torde väl dock vara uppenbart, att behovsgränsen i fråga om skolbarnsbespisning liksom i fråga om behovet av statligt stöd eller icke för anordnandet av sådan bespisning icke kan dragas mellan stad och landsbygd. Den nuvarande skiljegränsen medför att många av de kommuner, som tillhöra dem, vilka ha största behovet av att anordna bespisning, icke kunna göra detta på grund av att det ekonomiska läget i kommunen är sådant, att det inte kan ske utan statsunderstöd.

Under hänvisning till det anförda föreslå undertecknade,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställer, att kungörelsen angående anordnandet av skolbarnsbespisning ändras så att möjligheten att erhålla bidrag utsträcker även till städerna.

Stockholm i januari 1943.

H. Hagberg.

K. Senander.

Set Persson.